

PEPSICO KONTRA OHIM – INTERSNACK KNABBER-GEBÄCK (RUFFLES)

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2005. április 21.*

A T-269/02. sz. ügyben,

a **PepsiCo Inc.** (székhelye: Purchase, New York [Egyesült Államok], képviseli:
E. Armijo Chávarri ügyvéd)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták)**
(OHIM) (képviselek kezdetben: J. Novais Gonçalves és J. Crespo Carrillo, később:
A. von Mühlendahl és Novais Gonçalves, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: angol.

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó az Elsőfokú Bíróság előtt:

az **Intersnack Knabber-Gebäck GmbH & Co. KG** (korábban Convent Knabber-Gebäck GmbH & Co. KG, székhelye: Köln [Németország], képviseli: M. Schaeffer ügyvéd),

az OHIM első fellebbezési tanácsának a PepsiCo Inc. és az Intersnack Knabber-Gebäck GmbH & Co. KG közötti felszólalási eljárással kapcsolatos 2002. június 10-i határozata (R 114/2000-1. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (ötödik tanács),

tagjai: M. Vilaras elnök, F. Dehousse és D. Šváby bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. december 16-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 1996. április 1-jén a PepsiCo Inc. a közösségi védjegyéről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) alapján közösségi védjegybejelentést nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).
- 2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a RUFFLES szómegjelölés volt.
- 3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 29. és 30. osztályba tartozó áruk vonatkozásában tették, az alábbi leírással:
  - 29. osztály: „Hús, hal-, baromfi- és vadhús; húskivonatok; tartósított, szárított és főzött gyümölcsök és zöldségek; zselék, lekvárok (dzsemek), kompótok; tojások, tej és tejtermékek; étkezési olajok és zsírok”;

- 30. osztály: „Kávé, tea, kakaó, cukor, rizs, tápióka, szágó, kávépótló szerek; lisztek és más gabonakészítmények; kenyér, péksütemények és cukrászsütemények, fagylaltok; méz, melaszszirup; élesztő, élesztőporok; só, mustár; ecet, mártások (fűszeres); fűszerek; jég”.

4 A védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértékesítő* 1997. december 22-i számában hirdették meg.

5 1998. március 23-án a beavatkozó, az Intersnack Knabber-Gebäck GmbH & Co. KG (korábban Convent Knabber-Gebäck GmbH & Co. KG), a 40/94 rendelet 42. cikkének (1) bekezdése alapján felszólalt a bejelentett megjelölés lajstromozásával szemben.

6 A felszólalást arra alapozták, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján fennáll az összetévesztés veszélye a „szárított zöldségek” (29. osztály) és a „gabonakészítmények, péksütemények és cukrászsütemények” (30. osztály) vonatkozásában bejelentett megjelölés és a beavatkozó által Németországban a „sültburgonya, chips” áruk tekintetében lajstromoztatott korábbi nemzeti RIFFLES védjegy között.

7 1999. november 23-i határozatával a felszólalási osztály helyt adott a felszólalásnak a „szárított zöldségek” és a „péksütemények és cukrászsütemények” tekintetében azon az alapon, hogy az ütköző megjelölések által érintett áruk között fennálló azonosság és részleges hasonlóság, valamint a szóban forgó megjelölések hasonlósága miatt a két megjelölés összetéveszthető. Másfelől viszont a „gabonakészítmények” tekintetében a felszólalást elutasította.

- 8 2000. január 24-én a felperes a 40/94 rendelet 59. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz a felszólalási osztály határozata ellen. 2000. június 23-i beadványában kifejtette fellebbezése indokait.

- 9 2001. május 2-án a beavatkozó benyújtotta észrevételeit a felperes fellebbezésével kapcsolatban, amely észrevételeket az OHIM 2001. május 4-i levelével közölt tájékoztatásul a felperessel.

- 10 2001. június 13-i levelében a felperes azt kérte a fellebbezési tanácstól, hogy a 40/94 rendelet 61. cikkének (2) bekezdése alapján hívja fel új észrevételek benyújtására.

- 11 2001. június 27-i levelében a fellebbezési tanács ezt a kérelmet elutasította.

- 12 A felperesnek 2002. június 24-én kézbesített 2002. június 10-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az OHIM első fellebbezési tanácsa a elutasította fellebbezést. Miután megállapította, hogy a fellebbezési kérelem kizárólag azon az állításon alapul, hogy a felperes Németországban a beavatkozóénál korábbi védjeggyel rendelkezik, a fellebbezési tanács megállapította, hogy ez az állítás nem kérdőjelezi meg a felszólalási osztály határozatát. Ennek a korábbi nemzeti lajstromozásnak ugyanis nincsen jelentősége a felszólalási eljárás kimenetele szempontjából, és a felperes egyébként sem bizonyította a lajstromozás fennállását (megtámadott határozat 17-21. pontja).

Az eljárás és a felek kérelmei

- 13 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. szeptember 2-án benyújtott keresetlevelében a felperes az alábbi keresetet terjesztette elő.
- 14 A beavatkozó 2003. január 23-án, az OHIM pedig január 31-én benyújtotta válaszbeadványát. 2003. január 27-én válaszbeadványa kiegészítésére a beavatkozó további iratokat nyújtott be.
- 15 2003. március 5-i levelében az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 135. cikkének 2. §-a alapján a felperes engedélyt kért az Elsőfokú Bíróságtól válaszbeadvány benyújtására, valamint arra kérte az Elsőfokú Bíróságot, hogy döntsön egy állítólag korábban megfogalmazott, a Lovells német ügyvédi irodának a felperes által hivatkozott német védjeggyel kapcsolatos véleményére vonatkozó kérelemről.
- 16 2004. április 22-i levelében az Elsőfokú Bíróság e két kérelmet elutasította, és a második kérelemre vonatkozóan felhívta a figyelmet arra, hogy az általa felhasználni kívánt bizonyítékok előterjesztése a felperes feladata, mégpedig az eljárási szabályzatban előírt feltételekkel és határidőkön belül.
- 17 2004. április 30-i levelében a felperes az Elsőfokú Bíróság Hivatalához benyújtotta a Lovells ügyvédi irodának ugyanezen a napon keltezett véleményét, amelyet csatoltak az ügy irataihoz.

18 A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;
- az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

19 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a keresetet;
- a felperest kötelezze a költségek viselésére.

20 A beavatkozó azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság utasítsa el a keresetet.

Indokolás

21 A felperes három hatályon kívül helyezési jogalapra hivatkozik. A védelemhez való jogok megsértésére alapozott első jogalap keretében a felperes azt sérelmezi, hogy a fellebbezési tanács nem tette számára lehetővé azt, hogy a RUFFLES korábbi német védjegy fennállását bizonyítsa. A kérelemhez való kötöttség elvének sérelmére

alapozott második jogalap keretében a felperes azt sérelmezi, hogy a fellebbezési tanács nem vette figyelembe azt, hogy az előterjesztett bizonyítékokra és a beavatkozó tiltakozásának hiányára tekintettel e védjegy fennállása elfogadott ténynek minősül az OHIM előtti eljárásban. A közösségi védjegyek és a nemzeti védjegyek párhuzamos fennállásának és megegyezésének megsértésére alapozott harmadik jogalap keretében a felperes lényegében azt állítja, hogy a RUFFLES korábbi német védjegyének puszta fennállása miatt a felszólalást el kellett volna utasítani.

- 22 Nem vitatott, hogy a felszólalás ellen a felperes az OHIM előtt kizárólag a RUFFLES német védjegy fennállására hivatkozott, amely védjegynek állítása szerint jogosultja, és amelyet a beavatkozó védjegyénél korábban lajstromozásra került. A felperes szerint e védjegy fennállása önmagában indokolta volna a felszólalás elutasítását.
- 23 Az OHIM előtt folyó eljárás folyamán így a felperes egyáltalán nem hivatkozott az állított védjegy használatára annak bizonyítása végett, hogy e védjegy és a beavatkozó védjegye ténylegesen együtt létezik, pedig ez releváns tényező lehetett volna annak értékelésekor – amely értékelést a 40/94 rendelet alapján az OHIM önállóan végez el –, hogy a bejelentett közösségi megjelölés és a beavatkozó védjegye között fennáll-e az összetévesztés veszélye.
- 24 A felperes azt sem állította, még kevésbé bizonyította, hogy a korábbi német védjegye alapján elérte volna a beavatkozó védjegyének az illetékes nemzeti hatóságok általi törlését, de még csak azt sem, hogy e célból eljárást indított volna.
- 25 Ilyen körülmények között az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy függetlenül attól, hogy a felperes az OHIM előtt bizonyította-e a korábbi német védjegyének fennállását, e védjegynek a fennállása önmagában még egyébként sem indokolhatta

volna a felszólalás elutasítását. A felperesnek azt is be kellett volna bizonyítania, hogy a beavatkozó védjegyének az illetékes nemzeti hatóságok általi törlését elérte.

- 26 A nemzeti védjegy – a jelen esetben a beavatkozó védjegyének – érvényességét ugyanis nem lehet közösségi védjegy-bejelentési eljárás keretében megtámadni, hanem kizárólag az érintett tagállamban lefolytatott törlési eljárás keretében (az Elsőfokú Bíróság T-6/01. sz., Matratzen Concord kontra OHIM – Hukla Germany (MATRATZEN) ügyben 2002. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-4335. o.] 55. pontja). Továbbá, bár az OHIM feladata annak vizsgálata, hogy a felszólaló által előterjesztendő bizonyítékok alapján a felszólalás alátámasztására felhozott nemzeti védjegy létezik-e, nem köteles döntést hozni arról az összeütközésről, amely e védjegy és valamely másik védjegy között nemzeti szinten áll fenn, és amely a nemzeti hatóságok hatáskörébe tartozik.
- 27 Ezért állapíthatta meg a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 17. pontjában, hogy „valamely tagállamban egy védjegy nemzeti lajstromozásának valamely másikkal szemben fennálló elsőbbsége nem releváns az OHIM előtt folyó felszólalási eljárások szempontjából annyiban, amennyiben nem terjesztettek elő arra vonatkozó bizonyítékot, hogy a [közösségi védjegyet] bejelentő a felszólaló védjegy lajstromoztatása ellen törlési kérelmet nyújtott be”.
- 28 Szemben azzal, amit a felperes állít, semmi abszurd vagy ésszerűtlen nincsen abban, hogy az OHIM helyt adjon valamely korábbi nemzeti védjegyre alapozott felszólalásnak, akkor is, ha a közösségi védjegyet bejelentő még annál is korábbi nemzeti védjegyre hivatkozik, mivel a felszólaló védjegyének érvényességét az illetékes nemzeti hatóságok előtt nem támadták meg. Sőt, ez a megoldás tiszteletben tartja az OHIM és e nemzeti hatóságok közötti hatásköri megosztást.

- 29 A felperes további érveket vonultat fel. Egyfelől szerinte az OHIM álláspontja azt az abszurd helyzetet eredményezné, hogy RUFFLES közösségi védjegybejelentés elutasítása e bejelentésnek nemzeti védjegybejelentéssé történő átalakítását csak Németországban akadályozná meg, abban az országban, ahol a felperes egy olyan lajstromozott védjegy jogosultja, amelynél fogva a szóban forgó árukat e megjelöléssel forgalmazhatja. Másfelől ésszerűtlen lenne az, hogy a felperestől megtagadják a közösségi védjeggyel együtt járó oltalmat, amikor a gyakorlatban azt nemzeti védjegybejelentések útján is megszerezheti. E két érv azon a be nem bizonyított feltevésen alapszik, hogy a felperes ténylegesen jogosult áruit Németországban a RUFFLES megjelöléssel forgalmazni. Azt ugyanis egyáltalán nem bizonyították be, hogy a beavatkozó e jogot a RIFFELS védjegye alapján nem támadhatja meg.
- 30 Ami pedig a felperesnek az OHIM első fellebbezési tanácsának egy felszólalási eljárásra vonatkozó, 2000. szeptember 12-i határozatára (R 415/1999-1. sz. ügy) történő utalást illeti, ki kell emelni, hogy a fellebbezési tanács határozatainak jogszerűségét kizárólag a közösségi bíróság által értelmezett 40/94 rendelet alapján kell értékelni, nem pedig valamely tagállami korábbi határozathozatali gyakorlata szerint (az Elsőfokú Bíróság T-106/00. sz., Streamserve kontra OHIM (STREAM-SERVE) ügyben 2002. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-723. o.] 66. pontja, és a T-36/01. sz., Glaverbel kontra OHIM (Üveglap felülete) ügyben 2002. október 9-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-3887. o.] 35. pontja). Ez a hivatkozás tehát nem releváns. A hivatkozás mindenesetre a jelen ügybelitől teljesen eltérő helyzetre vonatkozik. Az R 415/1999-1. sz. ügyben ugyanis a közösségi védjegyet bejelentő nemcsak egy korábbi nemzeti védjegyből eredő jogosultság pusztá fennállására hivatkozott, mint a jelen ügyben, hanem a védjegyének a nemzeti területen a felszólaló védjegyével való tényleges és párhuzamos fennállására. Pontosan ezen oknál fogva állapította meg a fellebbezési tanács az összetéveszthetőség hiányát, és utasította el a felszólalást (e határozat 22. pontja). Ugyanis ilyen körülmények között ténylegesen problémátikus lett volna helyt adni a felszólalásnak, és ezért megtagadni a közösségi védjegyoltalmat, miközben a védjegybejelentőnek lehetősége volt ugyanazt az oltalmat az Európai Unió területén nemzeti eljárások útján is megszerezni (lásd az OHIM első fellebbezési tanácsa 2000. szeptember 12-i határozata [hivatkozás fent] 22. pontjának utolsó előtti mondatát). A jelen ügyben teljesen más a helyzet, mivel a felperes által hivatkozott német védjegy érvényesülésének bizonytalanságára tekintettel nem került bebizonyításra az, hogy a felperes nemzeti eljárások útján ugyanolyan terjedelmű oltalmat szerezhet, mint amelyet a közösségi védjegyoltalom nyújthatna.

- 31 Végül pedig szemben azzal, amit a felperes állít, a 40/94 rendelet 106. cikke nem alkalmazható analógia útján a jelen ügyben. E rendelkezés ugyanis a korábbi jogoknak a későbbi közösségi védjegy használatával történő megsértéséből fakadó – a tagállami jogszabályokban biztosított – igények nemzeti hatóságok előtti érvényesítésére irányuló jogosultságra vonatkozik. Márpedig a jelen ügyben nem arról van szó, hogy a felperes az illetékes német hatóságok előtt olyan közösségi védjegy használatát ellen szólna fel, amely valamely korábbi jogot sértene, hanem arról, hogy a felperes az OHIM előtt sérelmezi egy német védjegy, azaz a felszólaló védjegyének érvényesülését. A jelen ügy körülményei és a 40/94 rendelet 106. cikke által szabályozott helyzet között tehát semmiféle analógia nem áll fenn. Egyébként – ahogyan az már kifejtésre került – a fenti igényérvényesítés kizárólag a német hatóságok hatáskörébe tartozik, és azt a német jog szabályozza.
- 32 A fentiekből következően a harmadik hatályon kívül helyezésre irányuló jogalapot, amely azon a megfontoláson alapul, hogy a fellebbezési tanács megsértette a közösségi védjegyek és a nemzeti védjegyek párhuzamos fennállására és megegyezésére vonatkozó elveket, el kell utasítani.
- 33 Ami a védelemhez való jogok megsértésére vonatkozó első és a kérelemhez való kötöttség elvének megsértésére vonatkozó második jogalapot illeti, mindent egybevetve e jogalapokon keresztül a felperes ellentmondóan egyszerre sérelmezi azt, hogy az OHIM nem tette számára lehetővé, hogy bizonyítsa a korábbi német védjegyének fennállását, valamint azt, hogy e védjegyet, amelynek fennállása az OHIM előtti eljárásban elfogadott tény volt, nem vette tekintetbe. Meg kell azonban állapítani, hogy függetlenül attól, hogy e két jogalap megalapozott-e, azok közül egyik sem vonhatná maga után a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését. Ugyanis – ahogyan az fent kifejtésre került, illetve ahogyan azt a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 17. pontjában lényegében kifejtette – a felperes által hivatkozott német védjegy pusztán fennállása nem alapozhatja meg a felszólalás elutasítását arra vonatkozó további bizonyíték hiányában, hogy a vitatott védjegyet törölték. Márpedig nem vitatott, hogy az OHIM előtt a felperes csak az állítólagos német védjegyének fennállására hivatkozott.

34 A fentiekből következően az első és a második jogalapok megalapozatlanok.

35 Végül pedig ami a felperes korábbi német védjegyére vonatkozó lajstromkivonatot, valamint a Lovells német ügyvédi irodának az arra vonatkozó véleményét illeti, hogy ez utóbbi védjegy hogyan érvényesül a beavatkozó védjegyéhez képest, amely két dokumentumot a felperes az Elsőfokú Bírósághoz nyújtotta be, azok elfogadhatatlannak. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis az Elsőfokú Bírósághoz a 40/94 rendelet 63. cikke alapján benyújtott kereset a fellebbezési tanács határozatai jogszerűségének vizsgálatára irányul. Az Elsőfokú Bíróság előtt hivatkozott, ám korábban az OHIM fórumai előtt nem ismertetett tények csak akkor érintik az ilyen határozat jogszerűségét, ha az OHIM-nak ezeket hivatalból figyelembe kellett volna venni. Mint az e rendelet 74. cikke (1) bekezdésének utolsó fordulatából következik, miszerint a lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban az OHIM a vizsgálat során kötve van a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez, az OHIM nem köteles hivatalból figyelembe venni azokat a tényeket, amelyeket a felek nem terjesztettek elő. Ennek megfelelően ezen tények nem kérdőjelezhetik meg a fellebbezési tanács valamely határozatának jogszerűségét (legutóbb az Elsőfokú Bíróság T-115/03. sz., Samar kontra OHIM – Grotto [GAS STATION] ügyben 2004. július 13-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-2939. o.] 13. pontja).

36 A fenti megállapítások alapján a jelen keresetet el kell utasítani.

A költségekről

37 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

- 38 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 4. §-a alapján a beavatkozó, a költségviselésre vonatkozó kérelme hiányában, maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A keresetet elutasítja.
- 2) A felperest kötelezi a saját és a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) költségeinek viselésére.
- 3) A beavatkozó maga viseli saját költségeit.

Vilaras

Dehousse

Šváby

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. április 21-i nyilvános ülésen.

H. Jung

M. Vilaras

hivatalvezető

elnök